

Niels Chr. Geelmuyden
Skribent og forfatter

Kjemisk krigføring

Ikke pille, sa mine foreldre til meg da jeg var liten og umulig. Det var noe de sa hva enten jeg klødde i nesen, klorte på et groende sår eller ganske enkelt lurte på hva julegavene inneholdt. Antagelig ble oppfordringen avsagt så ofte at jeg i voksen alder utviklet et anspent forhold til fenomenet pille. Jeg spiser generelt ytterst nødig noen pille.

Rammes jeg av feber eller hodepine, lar jeg det rase fra seg. Irriteres mine slimhinner av gresspollen, begir jeg meg heller ut på åpent hav i kajakk enn å tulle i meg antihistaminer. Med tyngde blir det hevdet at det dør flere mennesker av medisiner her i verden enn av sykdommer. Jeg vet ikke hvordan man regner ut dette. I mange tilfeller forestiller jeg meg at det må være besværlig å anslå om det er sykdommen eller medisinen som avstedkommer livsopphør. Til gjengjeld er de fleste enige om at det på medisinsens område sjelden finnes noen virkning uten bivirkning. Som debuterende pillebruker er jeg i en alder av 46 år kommet til å interessere meg for dette.

Jeg levde et tilnærmet pillefritt liv frem til oktober i fjor. Da fikk jeg utskrevet preparatene Nexium og Ramipril. Legene har antydnet at jeg vil måtte bruke disse medikamentene så lenge jeg lever. Lyspunktet er at dette ikke behøver å være så lenge. I hvert fall ikke når man studerer den ledsagende liste over mulige bivirkninger for det enkelte preparat.

Jeg fikk begge medisinene etter å ha vært innlagt i tre døgn på sykehuset for utred-

ning til nyretransplantasjon. Mine nyrer er dessverre polycystiske og av den grunn ikke lenger noe videre dyktige til å rense blodet. Under utredningen blir alle deler av kroppen analysert så inngående at det skal godt gjøres om ingen ekstra sykdommer og skavanker blir avdekket.

Nexium fikk jeg som følge av påvist betennelse i nedre del av spiserøret. Det er en protonpumpehemmer som virker lindrende ved å redusere syreproduksjonen i magen. I pakningsvedlegget fremkommer det at man skal vise forsiktighet ved bruk av Nexium hvis man har en alvorlig nyrelidelse. Blant de vanligste bivirkninger av preparatet finner man hodepine, diaré, magesmerter, kvalme og forstoppelse. Såpass må en mann kunne håndtere. Dessverre fremkommer det også at brukere av medikamentet har pådratt seg søvnløshet, elveblest, svimmelhet, sjokk, uro, forvirring, depresjon, kramper, gulsott, hårtap, nedsatt syn, betennelse i munnen og soppinfeksjon i tarmen. Her begynner det unektelig å stramme seg til.

Til en viss grad virker det mer innbydende å beholde den ene sykdommen som pillene skal motvirke. Særlig når det også foreligger rapporter om hallusinasjon, aggresjon og brystutvikling hos menn ved bruk av Nexium. Man kan spørre seg om den dypere vinning ved å bli kvitt spiserørsbetennelsen hvis det innebærer at man blir sinnssyk, voldelig, tvekjønnet og blind av behandlingen. Vinningen må i så fall med rette kunne sies å gå opp i spinningen.

Uansett er det ikke strengt nødvendig av AstraZeneca å opplyse at pakken bør oppbevares utilgjengelig for barn. Etter å ha studert pakningsvedlegget, er man i sin rett til å grunne over om preparatet i det hele

tatt bør være tilgjengelig for mennesker. Farmasøyten som gav meg pakken med 100 førtigramstabletter, toppet det hele ved å opplyse at noen mistenker at Nexium kan være kreftfremkallende ved lang tids bruk.

Det andre legemiddelet bærer navnet Ramipril og skal motvirke høyt blodtrykk ved å utvide blodårene. På samme måte som med Nexium, advares det generelt mot å bruke preparatet hvis man lider av nedsatt nyrefunksjon. Blant bivirkningene ved bruk av dette stoffet biter jeg meg særlig merke i faren for hevelser i ansikt, armer, ben og svelg. Og så jeg som i vide kretser allerede i utgangspunktet regnes for å være ganske hoven. Videre står det at bruk av preparatet kan avstedkomme nedsatt nyrefunksjon, hjerteklapp, skjelving, impotens, hørselsforstyrrelser, muskelkramper, samt lukt-, syns-, balanse- og smaksforstyrrelser.

Når jeg nå daglig har brukt preparatet i åtte måneder, grenser det til en selvfølge at folk ikke lenger inviterer meg i selskaper. De vil naturligvis nødig ha en døvstum, opphovnet evnukk sjanglende omkring med hjertefeil mellom krystallglassene. Sant å si er jeg i hovedsak glad for ikke å være buden. Det er blant de bivirkninger som produsentene glemte å føre opp: Jeg har ikke lenger noe lyst til å gå bort. For det meste sitter jeg isteden hjemme med hurtig nedadgående nyrefunksjon og tenker at jeg antagelig burde fulgt den anmodningen som mine foreldre gav meg igjen og på ny: Ikke pille.

I neste nummer:

- Ultralyd i allmennpraksis
- Bisfosfonater og osteonekrose
- Mobbing og helseplager
- Akutt hepatitt E
- Basalcellekarsinom
- Kikhoste hos barn